

[Finansministeren.]

er muligt at stille en tilforladelig statistik op herover; men med hensyn til produktionsudviklingen ligger forholdene ganske klart belyst. Det viser sig her, at den danske industriproduktion i de sidste 3 år er steget i samme tempo som produktionen i OEEC-landene taget under ét; det vil sige, at den er steget hurtigere end i de øvrige skandinaviske lande og i England, men på den anden side noget langsommere end i Frankrig, Italien, Vesttyskland og Holland. For de sidstnævnte landes vedkommende har der bl. a. gjort sig det forhold gældende, at de i langt større udstrækning end vi har haft arbejdskraftreserver at trække på, ikke mindst fra deres landbrug.

Det andet forhold, der fik det ærede medlem til at betvivle den økonomiske politiks effektivitet, var den svækkelse, der i den seneste tid har kunnet iagttages i væksten i den danske industriproduktion. Det er måske noget vanskeligt på grundlag af de indtil nu foreliggende tal at sige med sikkerhed, hvor stærkt faldet i industriproduktionens stigning har været, men det er jo nok rigtigt, at fremgangen ikke er så stor som tidligere. Egentlig er det vel heller ikke så mærkværdigt. Vi har nu engang i det sidste par år kunnet nyttiggøre så at sige alle de reserver af ledig arbejdskraft, som tidligere var for hånden, og det har selvsagt givet muligheder for produktionsfremskridt, som nu ikke længere er til stede. Det er nøjagtigt det samme fænomen, som man har kunnet iagttage i de øvrige vest-europæiske lande, hvor industriproduktionen nu overalt stiger langsommere end sidste år og ikke, som af det ærede medlem antydet, stærkere.

Jeg må måske her tilføje, at dette forhold netop er en af grundene til, at vi fra regeringens side mener, at der i det kommende år må føres en forsigtig finanspolitik, således at forbruget ikke stiger i hurtigere tempo end de forholdsvis begrænsede muligheder for udvidelse af produktionen.

Da det ærede medlem herudover synes bekymret over det omsving, der er sket på betalingsbalancen, hvor det store overskud stort set er afløst af balance, forstår jeg ærlig talt ikke, hvorledes han og i øvrigt også

det ærede medlem hr. Thestrup finder det forsvarligt fortsat at gå ind for betydelige skattelettelser. Jeg forstår det så meget mindre, som de forslag til besparelser, som de to oppositionspartier har ledsaget deres skatteforslag med, fortoner sig mere og mere i det dunkle. Under valgkampen har vi praktisk taget ikke hørt yderligere om disse besparelser; tværtimod så vi jo lige inden valget et forslag om store forøgede udgifter. Jeg har derfor med stor interesse hørt det ærede medlem bebude fremsættelsen af nye spareforslag, og jeg kan sige, at i det omfang de har til formål at sikre en mere effektiv og billig løsning af de opgaver, det offentlige påtager sig, er vi fra regeringens side villige til en saglig drøftelse heraf.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen og i endnu højere grad det ærede medlem hr. Thestrup beskæftigede sig indgående med de vurderinger af statens indtægter, der har ligget til grund for diskussionerne om finanspolitikken, og gav udtryk for, at der fra regeringens side, formentlig bevidst, var givet en alt for lav bedømmelse af skatteindtægterne. Jeg vil derfor gerne komme med nogle bemærkninger om dette spørgsmål.

Den kritik, som det ærede medlem hr. Thestrup anførte, forekommer mig ikke helt rimelig. Vi ved alle, at disse skøn i det sidste par år — og formodentlig også på det nu debatterede forslag — er holdt i underkanten, og det er udtrykkeligt blevet sagt ved fremsættelsen både i fjor og i år, at der i en vis forstand var tale om en formel budgettering. Begrundelsen herfor er da efter min mening heller ikke vanskelig at finde. Det er til enhver tid vanskeligt at budgettere provenuet af den indirekte beskatning, og det er især meget vanskeligt at gøre det i september-oktober måned, når finanslovsforslaget udarbejdes, fordi et realistisk skøn i virkeligheden forudsætter, at man kan vurdere udviklingen i forbruget — og det vil jo sige i den danske økonomi i det hele taget — halvandet år frem i tiden. At foretage en sådan bedømmelse med så stor nøjagtighed, at man med rimelig tillid kan give et talmæssigt skøn over afgiftsprovenuet, er ikke muligt, og man har derfor også foretrukket at udsætte den